

นางสาว นงนิจ นามาน

ภัตตาคาร

กลาง บ่วงเสน่ห์

ภัตตาคาร

กลองบ่วงเส่นหา

อาร์มภบท :

ครอบครัวของเขาและเธอผูกสัมพันธ์กันมาอย่างยาวนานและหวังจะผูกพันต่อไปจึงให้เธอกับเขาหมั้นหมายกันเพื่อจะเกี่ยวดองกันในอนาคต

แต่ทว่าเขากลับไม่สนใจเธอเพราะมีคนรักอยู่แล้ว ทำให้เธอหาทางที่จะทำความรู้จักกับเขาด้วยแผนการหนึ่ง แต่กลับถูกเขาซ่อนแผนเข้าให้ เมื่อเป็นอย่างนั้นเธอจะตกอยู่ในสภาพไหน เธอจะสามารถรับมือเขาได้หรือไม่

คีตาคารา

ตอนที่ 1

ฝ่ามือใหญ่สะอาดประคองนิ้วนางข้างซ้ายที่เรียวงามของสตรีนางหนึ่งที่คุณหวานละไม เรียบร้อยและอ่อนโยนเอาไว้อย่างอบอุ่น ก่อนจะค่อย ๆ บรรจงสวมแหวนเพชรเม็ดงามให้เธอ

จอมפקตร์ ประคองสองมือไหว้ชายหนุ่มรูปปร่างหน้าตา คมคาย คุณหล่อเหลาหมดจดด้วยวัยสามสิบปี หลังจากที่เขาปล่อยมือบางของเธอเมื่อสวมแหวนหมั้นให้ได้อย่างเรียบร้อย

ดวงตาคมกล้าทอดมองดวงหน้าที่งามสะอาดของเธอหนึ่ง ก่อนจะขยับเพื่อหลีกเลี่ยงให้เธอเข้ามานั่งใกล้ ๆ เขาเพื่อให้ช่างภาพได้ถ่ายภาพเก็บเอาไว้

“เป็นอันเสร็จพิธีหมั้น..จากนี้ไปเราสองครอบครัวก็เหมือนเป็นทองแผ่นเดียวกันแล้วนะครับ..”

นายสุวพงษ์พ่อของธิดา เอ่ยออกมาพร้อมกับลูกขี้ขิ้น

“ใช่แล้ว..เราสองครอบครัว เป็นทองแผ่นเดียวกัน..เรือล่มในหนอง..ต่อจากนี้ไป..มีแต่รวย รวยแล้วก็รวย..”

นายวิระยุทธเอ่ยสมทบก่อนจะหันไปมองหน้าลูกสาวคนสุดท้องด้วยสายตาที่ชื่นชม เพราะวันนี้เธอดูสวย งามสง่า โคตรเด่นอย่างที่สุด

“พ่อจะให้ลูกทั้งสองคน มีโอกาสได้ทำความคุ้นเคยกัน ก่อนแต่งงาน..ประตูบ้านของพ่อ ยินดีเปิดรับหนุ้ตตลอดยี่สิบสี่ ชั่วโมงนะลูก..จอมพักตร์..”

นายสุวพงษ์กล่าวออกมาพร้อมกับมองหน้าว่าที่ลูกสะใภ้ ด้วยสายตาที่ชื่นชม

“ค่ะ..”

หญิงสาววัยยี่สิบสามปียิ้มหวานก่อนจะชำเลืองสายตาไป มองใบหน้าที่คมขริ้มของเขา คู่หมั้นของเธอ เขานิ่งเฉยไม่แสดง ความยินดียินร้าย ไม่แสดงอารมณ์ใด ๆ ออกมาให้สังเกตได้สัก นิด จนทำให้เธอแอบไม่พอใจอยู่ลึก ๆ กับท่าทีที่ดูเรียบนิ่ง ขริ้ม จนติดจะเย็นชาของเขา

“ผมกลับก่อนนะครับ..”

นายสุวพงษ์ยกมือไหว้ลาบรรดาแขกเหรื่อทั้งหลาย ก่อน จะหันมาหาเพื่อนรักคือนายวิระยุทธแล้วก็โอบไหล่กันออกมายัง รถเก๋งคันงามที่จอดอยู่

“ขอบใจนะเพื่อนที่มอบความไว้วางใจให้ฉัน.. โดยยอมยก ลูกสาวให้..สวยงามมากจริง ๆ..”

“ถูกใจพ่อ ก็หวังว่าจะถูกใจลูกด้วยนะ..”

นายวิระยุทธกระซิบเบา ๆ เมื่อมองเห็นธิดาเดินตาม
ออกมา

“แน่นอนเพื่อนรัก.. ไปก่อนนะ..”

นายสุวพงษ์หันไปรับไหว้ จอมפקตร์ที่ตามออกส่งแล้ว
ก้าวเข้าไปนั่งในรถที่คนขับเปิดออกรอ..ส่วน ธิดาก็ยกมือไหว้ลา
นายวิระยุทธแล้วชำเลืองสายตาไปหาเธอที่ยกมือไหว้ เขารับไหว้
เธอพร้อมกับมองดวงหน้าหวานละไมนั้นนิ่ง ก่อนจะก้าวเข้าไป
นั่งในรถเคียงข้างพ่อของเขา

ทั้งสองคนพ่อลูก นั่งรถออกไปท่ามกลางสายตาทลายคู่
แต่หนึ่งในนั้นคือสายตาคมของจอมפקตร์ที่มองดูเขาจนรถลับ
หายไปจากสายตา

“เขาคูคินะลูกพ่อ..เขาเป็นคนหนุ่มที่สุภาพแล้วอ่อนโยน
อย่างที่สุด..พ่อเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้กับลูกแล้ว..”

เธอหันไปยิ้มให้พ่อของเธอ

“ค่ะพ่อ..เขาคูคินามากที่สุดเท่าที่פקตร์เคยพบคนมา..แต่เขา
ขริมนจนเดาอารมณ์ไม่ถูกนะคะ..”

เธอเปรยออกมาเบา ๆ เมื่อก้าวกลับเข้ามาในคฤหาสน์หลัง
งาม เคียงข้างพ่อของเธอ

“ใช่ลูก..น้ำนิ่งไหลลึก..ยากจะหยั่งถึง..แต่ลูกสาวของพ่อ
คนนี้..โชคดีที่สุดแล้ว..และเขาคคนนั้นก็คือผู้ชายที่โชคดีที่สุดอีก
เหมือนกัน ที่มีโอกาสได้ลูกสาวของพ่อไปเป็นคู่ครอง..”

จอมพัคตร์ยิ้มหวาน

“ขอบคุณนะคะพ่อขา..ที่เลือกหาสิ่งที่ดีที่สุดให้พัคตร์
เสมอมา..แม้กระทั่งผู้ชายคนนี้..พัคตร์ถูกใจเขามากค่ะ ใน
บุคลิกลักษณะภายนอก..แต่ขอพัคตร์พิสูจน์นิสัย และจิตใจของ
เขาด้วยตัวของพัคตร์เองนะคะ..อย่างที่ตกลง..ถ้าเขาดีจริงการ
แต่งงานจะมีขึ้นแต่ถ้าไม่ดี..ก็งด..”

นายวีระยุทธลอบถอนใจออกมาเสียวีดยาว..นั่นเพราะเป็น
ข้อตกลงที่เธอแอบหยิบยื่นให้ก่อนจะยอมรับหมั้นลูกชายของ
เพื่อนรักอย่างนายสุวพงษ์ ทำให้เขาก็ไม่อาจจะพูดอะไรออกมา
ได้ ในเมื่อยอมรับข้อเสนอของ
เธอไปแล้ว

“แน่นอนลูกรัก..”

นายวีระยุทธ ยกมือเขย่าศีรษะของเธอเบา ๆ ก่อนจะเดิน
แยกกลับไปยังห้องของเขา ส่วนเธอก็เดินไปยังห้องพัคค์ของเธอ

แต่ภาพของเขาคณนั้นยังติดตาของเธออยู่ ไม่ว่าจะเป็นคิ้ว
ที่คดค้ำ ดวงตาที่คมกล้าประกอบด้วยขนตาที่ยาวและงอนราวกับ
อิสตรี ช่วยส่งให้ดวงตาที่คมกล้า ดูอ่อนแสงลงอย่างมหัศจรรย์

ปลายจมูก โด่งเป็นสันสวยรับกับริมฝีปากได้รูป ผิวขาว
สะอาด รูปร่างสูงใหญ่ไม่อ้วน ไม่ผอม เขาคูดีไปทุกอิริยาบถ ไม่ว่าจะ
จะเดิน จะนั่ง จะยืนหรือยามพูดคุย แม้แต่การชำเลื่องสายตามอง
คน ดูเขาระมัดระวังไปหมด

“ขอให้นิสัยและจิตใจของคุณน่าพิสมัยเหมือนภาพลักษณ์
เถอะนะ..ฉันคงรักคุณได้ไม่ยาก..”

หญิงสาวเปรยออกมาเบา ๆ เมื่อนั่งมองดูตัวเองในกระจก
เงาบานใหญ่แล้วพาลทำให้นึกถึงเขาขึ้นมา

“แต่เย็นชาชะมัดเลย ใคร ๆ ต่างพากันชื่นชมในความ
สวยงามของฉันทัน แล้วคุณล่ะคะ ไม่เห็นแสดงท่าทีอะไรออกมาให้
ฉันรู้สึกภาคภูมิใจในตัวเองบ้างเลย..”

เธอรบบายลมหายใจออกมาเบา ๆ เมื่อมองดูแหวนเพชร
เม็ดงามที่นิ้วนางข้างซ้ายของเธอ

“ฉันอยากจะเย่อหยิ่งจงหองแล้วเชิดใส่คุณ หากคุณมีที่
ท่าตะลึงงันเมื่อได้มองเห็นฉัน หรืออย่างน้อยก็เพียงแค่มองอย่าง

เปลอไพล ฉันคงจะแสดงท่าทีที่เหมือนนางพญาได้อย่างไม่ยาก
แต่นี้..”

เธอต้องผ่อนลมหายใจออกมาครั้งแล้วครั้งเล่า เมื่อนึกถึง
แววตาและความนิงสุขุมของเขา

“คุณหนู..คุณนทีรออยู่นะคะ..”

พิกุลร้องบอกเมื่อเห็นเธอยังนั่งอยู่หน้ากระจกเงาในตอม
สายของวันใหม่

“ตายจริงลืมเสียสนิท..”

เธอรีบลุกขึ้นเลือกเสื้อผ้ามาสวมใส่อย่างรีบร้อน มองดู
ตัวเองอีกครั้งก็รีบคว้ากระเป๋าต๋องไปด้านล้างทันที

ดวงหน้าหวานเพร่อยยิ้มที่สดใสเมื่อมองเห็นหน้าพี่ชายที่
ดูยุ่ง ๆ เมื่อมองมาหาเธอแต่เขาก็ไม่ได้พูดอะไร เพียงแต่เธอรีบ
เดินไปคล้องแขนเขาแล้วหอมแก้มเบา ๆ อย่างสำนึกผิด

“อย่างอนนะคะพัคตร์ขอโทษ..”

“พอทำท่าจะมีคนอื่นเข้าหน้าก็ลืมพี่ชายเสียแล้ว
น้องสาวเรา..”

“แหม..พี่นี่..ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย พักตร์เพิ่งเห็นเขา
เมื่อวานนี้เป็นครั้งแรกเอง ยังไม่เคยพูดคุยกันสักคำ จะคิดถึงได้
ยังไงล่ะ..”

ธารนที่มองหน้าน้องสาวที่แสนสวยก่อนจะยิ้มบาง ๆ

“พี่พูดสั้นนิดเดียว..พักตร์พูดเสียยาว..”

เธอมองหน้าพี่ชายพาลทำให้ดวงหน้าหวานแดงช้ำ
ขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ

“สายแล้วนะคะ ไปกันได้หรือยังล่ะ..เดี๋ยวลูกค้ารอแย
่หรือ..ได้ข่าวว่าคนสำคัญด้วยไม่ใช่หรือคะ..”

พอได้โอกาสจอมพักตร์ก็หันไปกระเช้าพี่ชายบ้างทันที
เพราะรู้ว่า ลูกค้าของบริษัทรายนี้ ธารนที่พยายามตามจับมา
นานแล้ว..

“เอาน่า..พี่ถึงให้เราช่วยไงล่ะ..”

จอมพักตร์ยิ้มหวาน ก่อนจะก้าวเดินเคียงข้างธารนที่
ออกไปยังรถของเขาแล้วก็ตรงไปยังสถานที่นัดหมาย ทำให้จอม
พักตร์มีโอกาสดูพบกับหญิงสาววัยยี่สิบหกปี

หล่อหน้าสวยหวานน่ารักอย่างมาก เป็นผู้หญิงทำงานมี
ความคล่องแคล่ว ทันทีที่หล่อได้เห็นธารนที่ ดวงตาฉาย

แหวบางอย่างออกมา มันทำให้คนอย่างจอมพักตร์อ่านได้อย่างสบาย

เธอชำเลื่องสายตาไปหาพี่ชายเมื่อเลี้ยงออกมาให้ห่างเล็กน้อย ในเวลาที่เขาทั้งสองพูดคุยกันในเรื่องของการงาน

“ก็เป็นอันว่าตกลงตามนี้นะคะ..”

สิรินาฏ เอ่ยออกมาก่อนจะลุกขึ้น ทำให้ธารนที่หันมาหาจอมพักตร์ที่ลุกเดินไปหา

“ทานอาหารกลางวันด้วยกันสักมื้อเถอะนะคะคุณนาฏ.. ไหน ๆ ก็ตกลงทำธุรกิจร่วมกัน..ลองหน่อยดีกว่านะคะ..”

“เชิญนะคะ..”

ธารนที่มองเจ้าหล่อนพร้อมกับส่งยิ้มไปให้ ทำให้เจ้าหล่อนที่ไม่อยากปฏิเสธก็รีบตกลงทันที

“ก็ได้ค่ะ..”

จอมพักตร์ก้าวเดินนำหน้ามายังรถ รอจนสิรินาฏเข้าประจำที่คนขับเธอจึงนั่งรถไปกับหล่อน นำหน้าธารนที่ที่ขับรถตามไปยังภัตตาคารที่มีชื่อแห่งหนึ่ง

“ที่นี่แหละค่ะ..พักตร์ว่าอาหารอร่อย..แล้วก็บริการดี..”

จอมพักตร์หันมาหาหล่อนเมื่อมองไปยังร้านอาหารที่มักจะพาลูกค้าหรือแขกคนสำคัญมาที่นี่เป็นประจำ

“เมื่อวานนี้ นาฏไม่ได้ไปงานของคุณพัคตร์..แต่ก็ขอแสดงความยินดีด้วย..คุณโชคดีมากนะคะที่มีโอกาสได้ร่วมชีวิตกับคุณธิธมา..เขาเป็นคนเก่ง มีอุดมการณ์..เป็นคนสุภาพ..”

เธอหันหน้ากลับมาหาสิรินาฏ

“รู้จักเขาหรือคะ..”

จอมพัคตร์รู้สึกใจเต้นแรง เมื่อเอ่ยถามถึงเขา

“คะ..บ้านเราอยู่ใกล้ ๆ กัน..ตอนวิ่งออกกำลังกายตอนเช้าก็จะเจอกันทุกเช้า..”

จอมพัคตร์นั่งคิดอยู่สักพัก นึกอยากจะถามถึงเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเขา แต่ก็ไม่กล้าพอ

“แล้ว..พื้นที่ละคะ..คุณนาฏคิดว่าพื้นที่เป็นคนอย่างไร..”

สิรินาฏก้มหน้าลงเล็กน้อยเมื่อชำเลืองสายตาไปธารนที่ที่ก้าวลงจากรถตรงมาหา

“ก็ดีคะ..เป็นคนเอาการเอางาน ..”

“แล้วผู้ชายในอุดมคติของคุณนาฏต้องเป็นแบบไหนคะ..”

สิรินาฏยิ้มน้อย ๆ เมื่อธารนที่ก้าวเข้ามาหยุดยืนใกล้ ๆ

“ก็แค่ให้เขา..เป็นคนดี..เอาใจใส่และห่วงใยนาฏ..แคร์กันก็เท่านั้น..”

จอมพักตร์เอียงคอมองหน้าพี่ชายก่อนจะสอดมือไปคล้อง
เอาไว้แน่น

“แค่นั้นเองหรือคะ..”

สิรินาฏยิ้มเอียงอาย เมื่อธารนที่ทอดสายตามองหน้าของ
หล่อนอย่างมีความหมาย

“คะ..”

จอมพักตร์ยิ้มกว้างเมื่อชำเลืองสายตามองหน้าพี่ชายของ
เธอก่อนจะปรายตาไปหาสิรินาฏ ที่ยืนยิ้มน้อย ๆ อย่างไว้ตัวอยู่
ใกล้ ๆ

“ได้ยินแล้วใช่ไหมพี่นที..คุณสมบัติของคนที่คุณนาฏ
จะเลือกมาเป็นคู่ครอง..”

“ได้ยินแล้วครับ..”

ธารนที่ยิ้มกว้างก่อนจะพายมือออกให้หล่อนเดินไปยัง
ทิศทางเบื้องหน้า โดยมีจอมพักตร์เดินคู่ไปกับเขา

“มุนนี่ดีกว่าไหมครับ..เชิญครับ..”

ธารนที่เลื่อนเก้าอี้ให้หล่อนก่อนจะเลื่อนเก้าอี้ให้
น้องสาว และเขาก็เลือกที่นั่งตรงข้ามกับเจ้าหล่อน เพราะจะทำให้
เขามองเห็นหน้าหล่อนได้ตลอดเวลา

“ทานอะไรดีคะคุณนาฏ..”

ศรียา

กลอง บวงเส็นหา

คีตธรรมา

